

Т. В. Пшенична

Запорізький національний університет, м. Запоріжжя, Україна

ІНТЕГРАЦІЯ ТЕХНОЛОГІЙ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ В ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ НА МІСЦЕВОМУ РІВНІ: НОВІ ГОРИЗОНТИ ТА ВИКЛИКИ

Досліджено сучасні світові тенденції, законодавчі механізми запровадження штучного інтелекту (ШІ) у країнах ЄС, а також основні аспекти цифровізації та законотворчу діяльність України як країни-кандидата на вступ до ЄС з регулювання та розвитку ШІ-технологій.

Проаналізовано ключові сфери публічного управління, в яких у майбутньому можливе запровадження технологій ШІ, деталізовано механізми їх використання та перспективні наслідки застосування ШІ для органів місцевого самоврядування й мешканців територіальних громад.

Охарактеризовано варіанти сценаріїв використання технологій ШІ у місцевому самоврядуванні, враховуючи наявні світові та вітчизняні тенденції у сфері цифровізації та автоматизації публічного управління, контекст, в якому можлива реалізація цих процесів на рівні територіальних громад України, а також результати аналізу наукових статей, наявних досліджень, опитувань та прогнозів щодо впровадження ШІ у галузь публічного управління.

На основі досліджень останніх років розглянуто готовність мешканців громад до запровадження ШІ в публічне управління з виявленням залежності від їх місця проживання, віку, освіти тощо.

Запропоновано рекомендаційний перелік невідкладних дій для створення сприятливих умов застосування технологій ШІ на місцевому рівні в умовах відбудови та творення територіальних громад з урахуванням специфіки українського контексту та світових тенденцій цифровізації публічного управління й застосування технологій ШІ.

Визначено перелік ключових, на думку авторів, викликів інтеграції технологій ШІ у галузь публічного управління на рівні територіальних громад України, запропоновано напрями можливих додаткових наукових розвідок щодо запровадження та використання технологій ШІ на шляху до цифровізації публічного управління на місцевому рівні.

Ключові слова: штучний інтелект; технології ШІ; цифровізація; публічне управління; органи місцевого самоврядування.

Вступ

Постановка проблеми. Процес цифрової трансформації публічного управління в Україні став важливим пріоритетом, корелюючи зі світовими тенденціями. Він відкриває нові можливості для підвищення ефективності та прозорості діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування. Цифрова трансформація в публічному управлінні запроваджує нові інноваційні методи для взаємодії з громадянами під час надання адміністративних послуг, прийняття управлінських рішень, оперативного реагування на надзвичайні та нестандартні ситуації, модернізації територіальних громад та їх інфраструктури під час розвитку, відбудови або їх творення. Інтеграція технологій штучного інтелекту (ШІ) є важливим кроком на шляху до цифровізації публічного управління, яке впродовж останніх років декларує Україна. Зазначене вимагає системного та комплексного підходу від держави, який ґрунтується на національному контексті з використанням та адаптацією напрацьованих європейських та світових практик.

Україна має важливе завдання, адже війна зумовлює загрозу сповільнення процесів цифрової трансформації та впровадження інноваційних технологій у публічне управління на всіх рівнях, а також збереження позитивної динаміки та подальший прогрес у цій сфері.

Актуальність дослідження. Реалізація національної стратегії, яка передбачає конкретні кроки з цифровізації урядування та впровадження технологій ШІ, реалізація пілотних проєктів, оцінювання та аналіз їх ефективності, а також подальше масштабування успішних рішень, можуть стати унікальною можливістю для вітчизняного публічного управління стати одним з лідерів у сфері цифрового урядування на міжнародній арені. Зазначене, своєю чергою, вимагає, передусім, теоретичного підґрунтя та активного проведення наукових розвідок. Дослідження пов'язане з дисертаційною розвідкою публічно-управлінської галузі щодо інноваційних моделей творення територіальної громади.

Предмет дослідження – можливості та виклики для впровадження технологій ШІ у систему публічного управління на рівні територіальних громад України.

Інформація про авторів:

Пшенична Тетяна Вікторівна, аспірант, кафедри філософії, публічного управління та соціальної роботи.

Email: kelish7@gmail.com; <https://orcid.org/0000-0003-3773-094X>

Цитування за ДСТУ: Пшенична Т. В. Інтеграція технологій штучного інтелекту в публічне управління на місцевому рівні: нові горизонти та виклики. *Ефективність державного управління* : зб. наук. пр. Вип. 3/4(80/81). Львів: НЛТУ України, 2024. С. 94–103.

Citation APA: Pshenychna, T. V. (2024). Integration of artificial intelligence technologies into public administration at the local level: new horizons and challenges. *Efficiency of public administration*, 3/4(80/81), 94–103. <https://doi.org/10.36930/508013>

Мета дослідження – виявлення основних напрямів впровадження технологій ІІІ у вітчизняне публічне управління на місцевому рівні з урахуванням специфіки українського контексту та світових тенденцій цифровізації, а також розроблення рекомендацій та формування можливих загроз в процесі інтеграції та використання ІІІ-технологій на рівні територіальних громад.

Для досягнення поставленої мети потрібно вирішити такі *основні завдання*:

- проаналізувати міжнародні тенденції та законодавче підґрунтя для використання ІІІ в публічному управлінні;
- оцінити поточну ситуацію та готовність України до впровадження ІІІ у публічне управління на місцевому рівні;
- розробити практичні рекомендації з упровадження ІІІ в публічне управління України, а саме пропозицій з урахуванням вітчизняного контексту та світових тенденцій цифровізації.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Упродовж останніх років питання цифрової трансформації та впровадження інноваційних технологій, зокрема й ІІІ, в різних сферах порушено у численних дослідженнях вітчизняних і зарубіжних науковців. Це свідчить про те, що актуальність теми стає дедалі очевиднішою, зокрема й для публічного управління. Так, можливості та ризики використання ІІІ в публічному управлінні розглянуто у дослідженнях Т. Ярового [26]; застосування штучного інтелекту в публічному управлінні в правовому аспекті – М. Василенка, В. Бойка [18]; стратегії та ризики ІІІ та публічного управління в умовах цифрової глобалізації – А. Шишацького, Н. Протас та інших [25]. Проблеми технологічного аспекту цифровізації публічного управління проаналізовано в дослідженнях низки зарубіжних науковців, серед яких: А. Варшней [15], Р. Ечеварія [3], Н. Жабо [12] тощо. Виникнення та особливості практичного впровадження концепції цифрового урядування та цифрової демократії досліджено у працях П. Данлеві [2], Х. Маргетс, С. Бастоу та Дж. Тінклер [8], Є. Бергі [1], Ван Дійка [7], Я. Етшайда, Й. фон Луке, В. Бауер [4] та інших. Останні, зокрема, дають визначення ІІІ, вказуючи, що термін "штучний інтелект" означає, що це системи, які призначені для імітації людського інтелекту, також його називають міждисциплінарною технологією [4, с. 7]. Вітчизняний науковець О. Баранов визначив місію штучного інтелекту як створення певних умов для значного підвищення ефективності всієї соціальної та виробничої діяльності у суспільстві шляхом забезпечення незалежності процесу прийняття якісних (оптимальних) рішень від негативного впливу людського фактора [17, с. 33]. Слушним, на наш погляд, видається думка С. Квітки разом з його колегами, які деталізують напрямки цифрової трансформації публічного управління, серед яких найбільш перспективними є: розвиток цифрових компетентностей публічних службовців, цифровізація територіальних громад, цифрова трансформація муніципального управління, розвиток цифрової взаємодії влади та бізнесу, впровадження цифрових технологій у виборчу систему [22, с. 129]. Водночас Н. Піскоха зазначає, що основні параметри процесу створення електронних громад в Україні визначаються цифровою трансформацією суспільства та зумовленими нею змінами в організації влади. Одним із трендів на цей час є активне впровадження

в роботу ОМС елементів системи електронного урядування [23, с. 110].

У зазначеному контексті вважаємо релевантною тезу, яку запропонували вітчизняні науковці О. Карпенко, Ж. Денисюк та інші щодо нетотожності поняття "електронного урядування" та "цифрового урядування". Зокрема, вони вважають, що, якщо під електронним урядуванням розуміють діяльність з обслуговування органів публічної влади за допомогою електронних систем локальних інформаційно-комунікаційних мереж та сегментів глобальної інформаційної мережі (де-факто допоміжною складовою частиною обслуговування управлінської діяльності), то цифрове урядування є новою інноваційною парадигмою організації та розвитку системи управління, одним із трендів якої є реалізація цифрових трансформацій, пов'язаних з упровадженням сучасних цифрових технологій (фактично цифрове прийняття типових управлінських рішень за допомогою алгоритмів штучного інтелекту) [21, с. 47].

Карпенко О. разом з колегами пропонують трактування цифрового урядування як мотивації, організації, реалізації та контролю діяльності органів публічної влади, які базуються на застосуванні діджитальних алгоритмів (через застосування інструментів цифрового робочого місця, технологій штучного інтелекту, блокчейну, хмарних сервісів тощо) прийняття управлінських рішень [21, с. 42]. Отже, ключовим результатом цифрового урядування вбачають прийняття управлінських рішень. Із запровадженням цифровізації публічного управління запропоновано трансформацію й ролі керівника, який здійснюватиме три основні функції: постановка завдання управління, обрання та обґрунтування управлінського рішення, творче формування управлінської діяльності.

Попри наявність аналізу вітчизняних і зарубіжних науковців, існує ще багато аспектів цифрової трансформації публічного управління та інтеграції технологій ІІІ, що потребують додаткового дослідження. Вони мають бути зосереджені на глибшому вивченні практичних аспектів, викликів та можливих рішень для ефективного впровадження та масштабування цих технологій у публічне управління.

Методи та інформаційна база дослідження. *Методологічною основою* дослідження є поєднання загальнонаукових та спеціальних наукових методів, на основі діалектики процесів, що відбуваються в умовах трансформації публічного управління від електронного до цифрового урядування та творення/відновлення територіальної громади, вибір яких зумовлений поставленою метою. Застосовано: діалектичний метод – для з'ясування сутності процесу цифровізації; аналітичний метод – для виявлення особливостей правового підґрунтя та наявних практик із впровадження технологій ІІІ; метод систематизації – для визначення основних складових механізмів застосування ІІІ для органів місцевого самоврядування й мешканців територіальних громад; прогнозування – для формування варіантів сценаріїв використання технологій ІІІ в місцевому самоврядуванні; метод узагальнення – для розроблення рекомендацій невідкладних дій для застосування технологій ІІІ у публічному управлінні на місцевому рівні – рівні територіальної громади.

Інформаційною базою дослідження є нормативно-правові акти, матеріали наукових конференцій, наукові

публікації з тематики дослідження, а також офіційні інтернет-сайти державних органів влади та результати соціологічних опитувань, які було проведено агенцією у сфері маркетингових даних та аналітики та використано Міністерством цифрової трансформації України для формування аналітичної бази, що має на меті запропонувати підхід до регулювання технологій штучного інтелекту в Україні.

Результати дослідження та їх обговорення

Нові горизонти інтеграції штучного інтелекту в публічне управління України відкривають широкі перспективи для розвитку, водночас ставлячи перед державою складні виклики, що потребують інноваційних підходів та стратегічного бачення. Наразі Україною декларується дотримання обраного вектора на цифровізацію. Свідченням зазначеного стало розпорядження Кабінету Міністрів України від 2 грудня 2020 р. № 1556-р, яким було схвалено Концепцію розвитку штучного інтелекту в Україні [20].

Концепцією розвитку штучного інтелекту в Україні визначено, що штучний інтелект – організована сукупність інформаційних технологій, із застосуванням якої можливо виконувати складні комплексні завдання шляхом використання системи наукових методів досліджень і алгоритмів оброблення інформації, отриманої або самостійно створеної під час роботи, а також створювати та використовувати власні бази знань, моделі прийняття рішень, алгоритми роботи з інформацією та визначати способи досягнення поставлених завдань [20]. Концепцією окреслено першорядні напрями й основні завдання розвитку технологій ШІ для задоволення інтересів і прав фізичних та юридичних осіб, створення конкурентоспроможної економіки України, а також вдосконалення системи публічного управління. Отже, серед пріоритетних сфер, в яких заплановано реалізацію завдань державної політики з розвитку галузі штучного інтелекту, є й публічне управління. Для досягнення мети Концепції у сфері публічного управління потрібно забезпечити виконання таких завдань: формування переліку адміністративних послуг, рішення за якими приймаються автоматично; дослідження та застосування технологій ШІ у сфері охорони здоров'я; запровадження діалогового інтерфейсу для електронних адміністративних послуг із застосуванням ШІ; розвиток технологій ШІ для цифрової верифікації та ідентифікації осіб, у т.ч. для надання держпослуг; застосування ШІ для проведення аналізу, прогнозування і моделювання розвитку показників ефективності системи публічного управління; застосування ШІ для виявлення недобросовісної практики в діяльності посадових осіб та державних службовців за різними напрямками їхньої діяльності шляхом проведення аналізу текстів управлінських рішень та інших даних, які формуються в комп'ютеризованих системах та реєстрах під час провадження такої діяльності; вирішення проблем, які пов'язані з функціонуванням державних реєстрів, баз даних, архівів, кадастрів, власником яких є держава, тощо.

Варто зазначити, що у 2019 р. Україна, як член Спеціального комітету із ШІ при Раді Європи, приєдналася до Рекомендацій Організації економічного співробітництва і розвитку з питань ШІ, а протягом 2020–2021 рр. – взяла участь у роботі Спеціального Комітету Ради Європи з ШІ, завданням якого було оцінити необ-

хідність та можливість правового регулювання ШІ на загальноєвропейському рівні. Своєю чергою, Експертним Комітетом з ШІ при Міністерстві цифрової трансформації України впродовж 2023–2024 рр. розроблено Дорожню карту з регулювання ШІ в Україні та презентовано для обговорення Білу книгу, метою якого є структурування результатів дискусій та пропонування бачення Міністерства цифрової трансформації щодо підходу України до регулювання ШІ.

Так, у жовтні 2023 р. Міністерством цифрової трансформації України презентовано Дорожню карту з регулювання штучного інтелекту в Україні Bottom-Up Підхід [14]. Нею задекларовано обов'язковість імплементації AI Act Європейського Союзу, що є однією з умов євроінтеграції України в цифровій сфері. Основною концепцією Дорожньої карти є поетапний рух від меншого до більшого: від позазаконодавчих механізмів для підготовки галузі до прийняття та запровадження відповідного закону (рис. 1), тоді, коли інструменти для підготовки будуть надані учасникам ринку, знайшовши баланс між забезпеченням належного рівня захисту громадян від ризиків ШІ та інтересами бізнесу, уникаючи зарегульованості ринку ШІ.

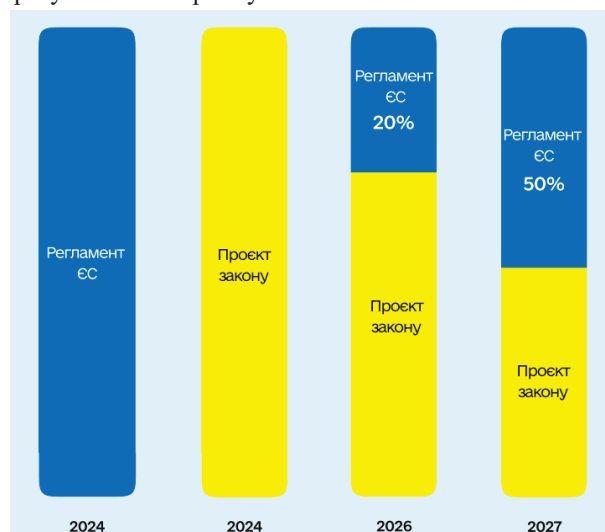

Рис. 1. Можливий таймлайн імплементації українського закону-аналогу Регламенту ЄС про ШІ [14]

Уже в червні 2024 р. оприлюднено версію для консультацій Білої книги з регулювання ШІ в Україні: бачення Мінцифри, що є аналітичним матеріалом, який пропонує підхід до регулювання технологій ШІ в Україні [13]. Для розроблення документа було залучено експертів з різних галузей: представників державних органів, громадського сектору, бізнесу, наукової спільноти, що надало змогу додати пропозиції та потреби фахівців з різних сфер. Наразі Біла книга є відкритою для широкого обговорення.

Водночас у червні 2024 р. ЄС затверджено Закон про штучний інтелект (Регламент (ЄС) 2024/1689), що встановлює гармонізовані правила щодо штучного інтелекту, який вперше в історії став всеосяжною законодавчою базою щодо ШІ. Нормативний акт, який набув чинності 1 серпня та застосовуватиметься повністю через 2 роки (за деякими винятками), надає розробникам та впроваджувачам ШІ чіткі вимоги, а також зобов'язання з практичного використання ШІ, сприяючи розвитку надійного ШІ в ЄС та за його межами шляхом забезпечення системами ШІ поваги до основних прав,

безпеки та етичних принципів, а також задля усунення можливих ризиків, суміжних з надпотужними та впливовими моделями ШІ [10]. Закон про штучний інтелект є частиною ширшого пакета політичних заходів для підтримки розроблення надійного ШІ, який також містить Інноваційний пакет у галузі ШІ для підтримки стартапів і малих, і середніх підприємств [5] та Координаційний план щодо ШІ [6].

Нагляд за виконанням та впровадженням Закону про ШІ у державах-членах ЄС здійснюватиме Європейський офіс з ШІ, який було створено у лютому 2024 року. Для полегшення переходу до нової нормативно-правової бази, Європейська Комісія запровадила Пакт про ШІ (AI Pact), який є добровільною ініціативою, що спрямована на підтримку впровадження ШІ у майбутньому, запрошуючи розробників ШІ із країн Європи та за її межами заздалегідь виконати ключові зобов'язання європейського закону про ШІ.

Тобто вже зараз, маючи статус країни-кандидата, Україна повинна розробляти свою законодавчу базу щодо ШІ, гармонізуючи її зі законодавством ЄС, та забезпечувати технологічне підґрунтя задля того, щоб не втрачати часу та свого потенціалу, надолужуючи та реформуючи сферу застосування ШІ потім. Адже ухваленню ЄС Закону про ШІ передували численні комплексні заходи, значні інвестиції, наукові розробки та консультації зі зацікавленими сторонами.

Починаючи з 2017 р. у США, ОАЕ, Китаї, Канаді, Японії, Німеччині, Сінгапурі, Південній Кореї, Індії ухвалено стратегії та плани розвитку ШІ [21, с. 36]. Зокрема, Національну стратегію федерального уряду в Німеччині щодо ШІ було ухвалено у 2018 р., зробивши її центральним компонентом стратегії Німеччини щодо впровадження цифровізації [11]. ФРН зосереджена на розширенні фундаментальних і прикладних досліджень з метою сприяння співпраці між наукою та промисловістю, створюючи дослідницькі лабораторії та кластери, запроваджуючи програми підтримки малого та середнього бізнесу, залучаючи фінанси федерального уряду (станом на січень 2024 р. додатково інвестовано 3,01 млрд євро), акцентуючи увагу на освітній складовій тощо. Також значну увагу приділяють соціальному діалогу, оцінюванню технологій, кваліфікації і доступності даних.

Погоджуємося з думкою німецьких учених Я. Етсхайда, Й. Люке та Ф. Штро щодо того, що цифровізація наразі змінює як середовище, так і рамкові умови для державного управління, а також, що система зберігання, оброблення та передачі даних значно змінилася з погляду пропускну здатності, якості та питомих витрат [4, с. 7].

ШІ може використовуватися для найрізноманітніших типів завдань у варіантних контекстах [4, с. 22]. Під час дослідження німецькі науковці проаналізували п'ять сфер застосування, в яких ШІ може стати імпульсом для модернізації в управлінні. Адаптуючи їх результати, можна охарактеризувати застосування ШІ в галузі публічного управління, які можуть бути запроваджені в органах місцевого самоврядування в майбутньому:

1. Front office – управління для взаємодії із громадянами. Під час такої взаємодії мешканці громади, міста, регіону краще сприймають місцеві органи влади та підтверджують легітимність управління територією.

2. Back office – управління для оброблення справ. Для максимально ефективного використання наявних кадрових ресурсів для відповідних процесів в органі місцевого самоврядування, за допомогою ШІ спрощуються або автоматизуються робочі процеси.

3. Підтримка прийняття рішень: консультативні системи. Результат – прийняття рішення через поєднання технологій ШІ (технічних систем), які підтримують людську складову у процесі визначення альтернатив та остаточного вибору рішення через наявні об'єктивні докази, релевантні і точні основи або під їх впливом.

4. Повна або часткова автоматизація прийняття рішень. Публічні службовці проводять лише контроль та моніторинг на прозорість та адекватність діяльності систем прийняття рішень на місцевому рівні, що базуються на алгоритмах ШІ, розвантажуючись при цьому від монотонної та рутинної роботи.

5. Системи прийняття рішень для критичних ситуацій на місцевому рівні в режимі реального часу.

Попри оптимізацію процесів та цифровізацію ОМС, є потреба, на нашу думку, яка корелює з думкою німецьких науковців, спрогнозувати декілька сценаріїв застосування технологій ШІ в місцевому самоврядуванні в майбутньому з попередженням про можливі ризики. При цьому враховуємо думку й вітчизняних науковців С. Квітки, Н. Новіченко, Н. Гусаревич та інших щодо того, що процес цифрової трансформації публічного управління в Україні має певні особливості та відмінності від світової практики [22, с. 142]. На наш погляд, основними серед них є:

- 1) інфраструктурні проблеми в низці регіонів України, що зумовлює сповільнення темпів цифровізації;
- 2) обмеженість фінансових ресурсів територіальних громад України порівняно з муніципалітетами розвинених країн, що може спричинити недостатню підтримку та розвиток цифрових ініціатив на місцевому рівні;
- 3) недостатня підготовка законодавчого підґрунтя та правової основи для впровадження нових цифрових технологій та технологій ШІ у галузь публічного управління;
- 4) перешкоди та загрози, що зумовлені війною, адже вона вносить свої корективи та обмежує доступ мешканців територіальних громад до певних ресурсів і технологій, а також спричиняє загрози з кібербезпеки та захисту даних (у т.ч. персональних).

Однак, на наш погляд, є низка спільних рис і тенденцій у сучасному суспільстві, від яких залежить запровадження технологій ШІ на місцевому рівні, зокрема соціальні. Так, у 2023 р. румунські дослідники презентували результати свого дослідження щодо залучення громадян до процесів урядування за допомогою інструментів штучного інтелекту. У дослідженні взяли участь 507 респондентів (рис. 2), серед яких були визначені такі вікові групи: віком до 18 років – 3,7 % респондентів (є віковою групою з високим рівнем доступу та розумінням технологій ШІ, можуть бути помічниками літніх членів сім'ї та є представниками наступного покоління виборців), від 18 до 24 років – 27 %, віком від 25 до 34 років – 15,7 %; віком від 35 до 44 років – 20,9 %, від 45 до 55 років – 18,3 %; 55–64 років – 10,4 % опитаних; вікова група 65+ – 3,9 % [9].

За результатами дослідження румунські вчені дійшли низки висновків, зокрема щодо:

- існування економічних розбіжностей між міськими та сільськими районами. Для того, щоб ШІ став ефективним інструментом комунікації, на думку науковців, необхідно забезпечити достатній рівень доступу громадян у сільській місцевості до технологій та інструментів для широкого використання ШІ.

- залежності використання ІІІ від вікової категорії громадянина. Пропонують запровадження серії навчальних програм та надання засобів для придбання інструментів, що дають змогу здійснювати комунікацію через ІІІ, а також проведення інформаційних кампаній про переваги такого типу взаємодії.

- відсутності залежності ступеня довіри громадян до використання інструментів ІІІ від середньомісячного доходу домогосподарства, але при цьому освітній рівень має вплив, що має звертати увагу органів влади на використанні зазначених вище просвітницьких кампаній про переваги комунікації за допомогою ІІІ.

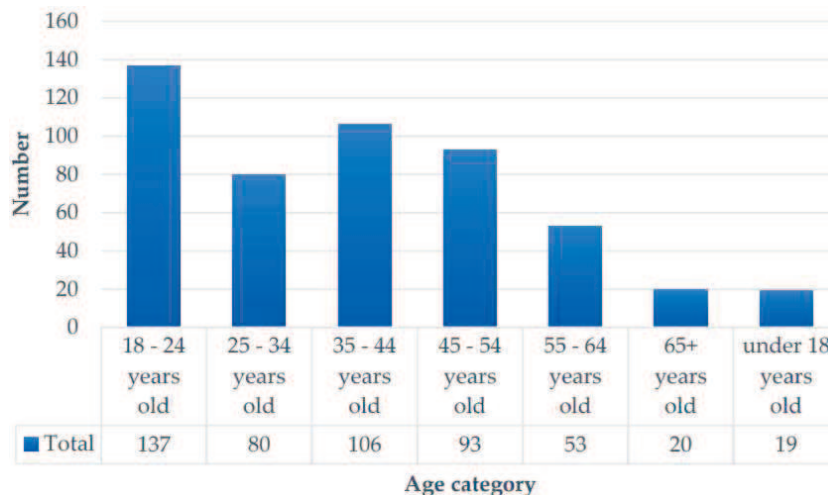

Рис. 2. Розподіл респондентів за віком [9]

У контексті дослідження, вважаємо за доцільне зазначити, що румунські дослідники, аналізуючи відмінності в житловому середовищі громадян, припускають, що люди, які живуть у міських районах, більше довіряють технологіям і частіше використовують чат-боти для покращення якості свого життя. Розглядаючи такі питання, як цифрова грамотність та рівень освіти, низка досліджень виявляє вищий рівень довіри до специфічних технологій ІІІ серед людей з вищою освітою.

Показовим щодо знань та використання ІІІ українцями є опитування, яке проводила у січні 2024 р. компанія Kantar Panel Ukraine. Зокрема, 78,7 % опитаних громадян України знають, що таке ІІІ, 7,6 % респондентів зазначили, що не знають, що таке ІІІ, 13,7 % – не змогли надати однозначну відповідь. Значна частка українців вже мала досвід використання технологій ІІІ (взаємодія з чат-ботами, використання побутових приладів, які містять технології ІІІ тощо) (рис. 3).

Рис. 3. Топ ІІІ-продуктів, якими користуються українці [13]

Опитування показало, що 29,1 % респондентів використовують ІІІ, 16,6 % – не змогли дати однозначну відповідь; 54,3 % – зазначили, що не використовують ІІІ. При цьому, 15 % ІІІ лякає, 18 % побоюються втрат робочих місць та знецінювання фаху, 14 % відчують загрозу неконтрольованої діяльності; 15 % вважають, що використання технологій ІІІ веде до деградації людини. 45 % респондентів висловили думку про необхідність законодавчого врегулювання використання технологій ІІІ, 14 % виступили проти такого врегулювання, 41 % не змогли визначитися з відповіддю щодо зазначеного питання.

При цьому, у квітні 2023 р. компанія Kantar Panel Ukraine, провівши онлайн-опитування серед 1000 респондентів – чоловіків та жінок віком від 18 до 55 років з міст України з населенням понад 50 тис. (за винятком тимчасово окупованих територій та зони бойових дій), дійшли

висновку, що українці дедалі більше почали помічати застосування ІІІ, зокрема у таких сферах (рис. 4).

Одним з прикладів використання ІІІ-технологій в Україні у сфері надання адміністративних послуг можна навести приклад отримання електронного підпису (Дія.Підпис) через ідентифікацію особи. Дія.Підпис має однакову юридичну силу разом з фізично поставленим підписом та використовується для підписання електронних документів, петицій, авторизації в різноманітних застосунках та на сайтах. Людина проходить перевірку за фото, під час якої ІІІ порівнює обличчя особи з фото на документах у державних реєстрах, що є важливим елементом безпеки.

Одночасно 50 % опитаних у квітні 2023 р. респондентів позитивно ставляться до ІІІ назагал. Жовтневе ж опитування того ж року від компанії Kantar Panel Ukraine зафіксувало, що серед 1000 респондентів (чоловіків

та жінок віком від 18 до 55 років з міст України з населенням понад 50 тисяч (за винятком тимчасово окупованих територій та зони бойових дій), при цьому 80 % – особи віком від 18 до 29 років, 82 % – мають вищу освіту): 73 % – погодилися з твердженням, що ІІІ здатний покращити життя людства; 76 % – розуміють переваги технологій ІІІ, 24 % – не розуміють його переваг [13].

Підсумки опитування зазначених вище респондентів у квітні та жовтні 2023 р. показують пріоритетні сфери, де респонденти пропонують запровадити технології ІІІ. Також спостерігається збільшення кількості опитаних, які позитивно ставляться до запровадження ІІІ в зазначених сферах (рис. 5).

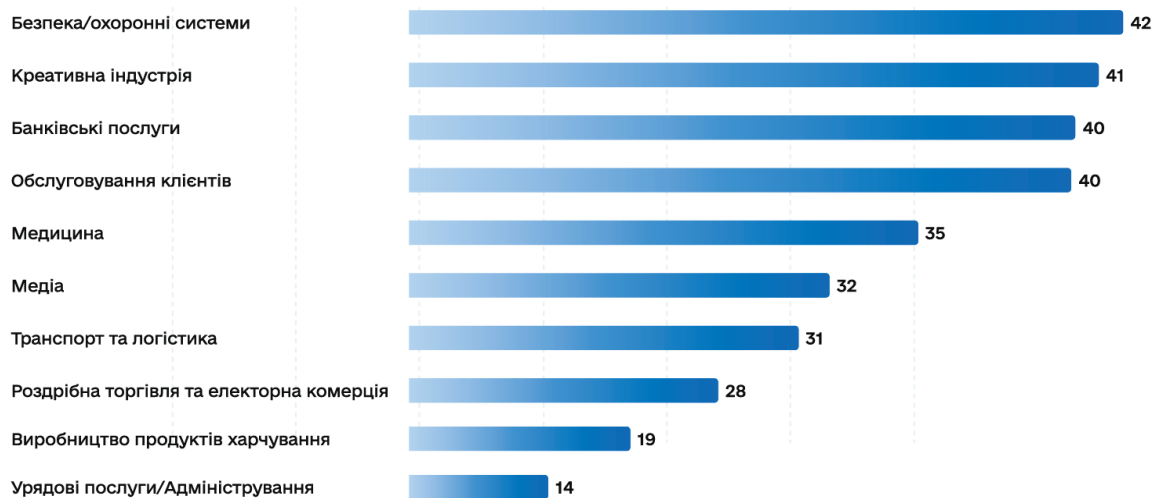

Рис. 4. Сфери, в яких українці помічають застосування ІІІ [13]

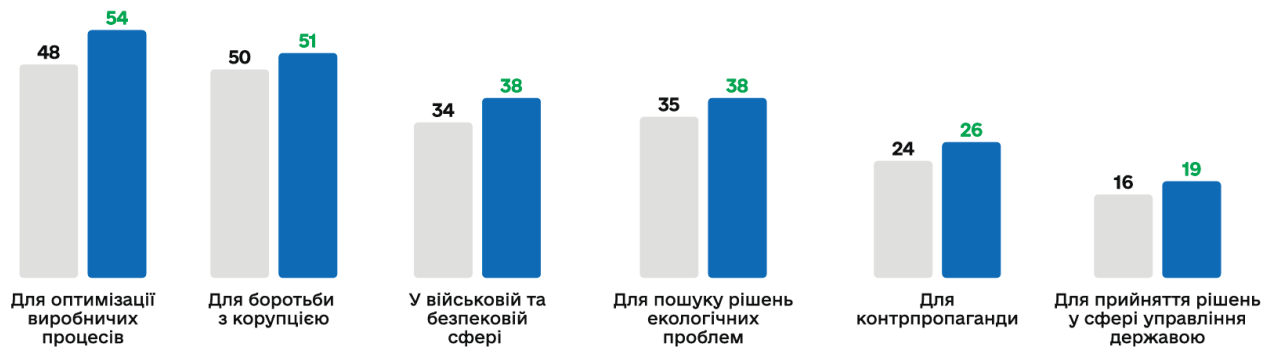

Рис. 5. Сфери, у яких, на думку українців, варто використовувати ІІІ [13]

Але, як вбачається з дослідження, це є далеко не виключними можливостями ІІІ, а тільки початковим етапом цифровізації України, у зокрема в галузі публічного управління.

Враховуючи наявні світові та вітчизняні тенденції у сфері цифровізації та автоматизації публічного управління, контекст, в якому можлива реалізація цих процесів на рівні територіальних громад України, а також узагальнюючи результати аналізу наукових статей, наявних досліджень, опитувань та прогнозів щодо впровадження ІІІ в галузь публічного управління, можна виокремити три можливі сценарії впровадження технологій ІІІ в публічне управління на місцевому рівні.

Сценарій 1. Управління, в якому домінують системи ІІІ, а людський елемент набуває допоміжного характеру. Процес прийняття рішення базується здебільшого на ефективно оброблених та проаналізованих фактах і цифрах без врахування поведінкового людського елементу, загроза зростання відсотка прийнятих рішень системами ІІІ. Перевагою для мешканців громади при цьому є доступність адміністративних послуг та швидкість оброблення рішень без чітких годин роботи, застосування електронних каналів комунікації між громадянами та ОМС (відсутність потреби у фізичній присутності). Це загрожує "знелюдненістю" для мешканців територіальної громади самого органу місцевого самов-

рядування, формується його образ як складної та непрозорої структури. Радикальних змін зазнають посадові обов'язки публічного службовця, переважну більшість рутинної роботи здійснює система ІІІ, що може призвести до вивільнення частини співробітників. Вимоги до професійних вмінь та цифрових навичок також зазнають змін, коло необхідних знань (зокрема в ІТ-сфері) розширюється. ОМС може втратити привабливість на ринку праці як роботодавець.

Сценарій 2. Ризик безперервного та суцільного спостереження. Зокрема, смартоб'єкти надають величезні обсяги даних про мешканців громади, їх контакти та поведінку, місця відвідування тощо, на відміну від попереднього "недиджиталізованого" світу. Системи ІІІ швидко продукують результати оброблення масивів інформації, з можливістю проведення скорингу та створення профілю людини. Зазначене може розглядатися як обмеження свободи мешканців, а отримані дані – використані проти них у разі потрапляння даних до некваліфікованих або невідповідних осіб, виникає загроза захисту особистих даних та чутливих даних громади.

Сценарій 3. Поєднання переваг людини та штучного інтелекту для постійного створення суспільної цінності [4, с. 49]. Об'єктивно ІІІ вже зараз широко використовується, він не втомлюється, його помилки можна скорегувати. Однак людина наразі здатна краще вирішувати

ти складні та "незапрограмовані" ситуації. Тому здається доцільним сформувати недоліки та переваги кооперації першого та другого компонентів цієї співпраці, окресливши та розподіливши завдання кожного згідно з його можливостями. ІІІ залишається допоміжним інструментом для публічного службовця, а не його заміником чи конкурентом. Перекладання рутинної роботи на системи ІІІ, орієнтація на мешканців та потреби громади, можливість отримання громадянами висновку (відповіді, заявки, дозволу) в режимі реального часу – залишаються значущими перевагами використання алгоритмів ІІІ та зумовлюють формування позитивного іміджу самого ОМС. Для довіри до рішень системи ІІІ проводиться інформування мешканців громади з роз'ясненнями щодо прозорості процесів прийняття рішень та використання персональних даних (надійності та безпеки їх зберігання, оброблення, використання). Попередньо на державному рівні напрацьовується та запроваджується відповідний законодавчий фундамент.

До прийняття та запровадження спеціального законодавства на державному рівні щодо застосування технологій ІІІ надважливим вбачається дотримання вже наявних чинних норм законів України та міжнародних стандартів, що частково регламентують використання ІІІ, насамперед про захист персональних даних. При цьому основними ризиками вироблення ефективного і сталого у тривалій перспективі регулювання (прийняття спеціального закону та створення регуляторного органу) є новизна, динамічність та постійний розвиток технологій ІІІ, а також наявність/відсутність сукупно фінансових, людських та організаційних ресурсів, які Україна готова використати для запровадження та здійснення такого регулювання.

Висновки та перспективи подальших розвідок

Через стрімкість інтеграції технологій ІІІ в наше повсякденне життя та побут, вбачається неминучість їх запровадження у сферу публічного управління, цим самим започатковуючи новий етап його цифровізації. Тому пропонуємо перелік рекомендацій щодо створення сприятливих умов та невідкладних дій для застосування технологій ІІІ на місцевому рівні в умовах відбудови та творення територіальних громад з урахуванням специфіки українського контексту та світових тенденцій цифровізації публічного управління й застосування технологій ІІІ:

1. Розроблення національної законодавчої бази для запровадження ІІІ.
2. Підтримка вітчизняних розробників, що працюють з технологіями ІІІ.
3. Інвестування в місцеву технологічну інфраструктуру та цифрову компетентність кадрового ресурсу ОМС, що відповідають потребам громади в процесі цифровізації.
4. Єдиний координаційний центр на державному рівні, що забезпечуватиме уніфікацію процедур, трансфер знань громадам (органам місцевого самоврядування), а також технічну підтримку місцевих органів влади.
5. Міжнародна співпраця у сфері цифровізації та запровадження ІІІ.
6. Посилення наукової-дослідницької компоненти для дослідження ІІІ в публічному управлінні на всіх рівнях.
7. Захист даних, розроблення чітких правових механізмів для забезпечення захисту персональних даних мешканців територіальних громад.

8. Підвищення цифрової грамотності мешканців територіальних громад.
9. Місія органів місцевого самоврядування як ключового елементу розвитку/відновлення/творення територіальної громади. Формування візії кінцевого результату впровадження технологій ІІІ на місцевому рівні, з усвідомленням важливості ролі ОМС у цьому процесі.

З урахуванням національних особливостей та світових тенденцій цифровізації, внаслідок проведеного дослідження визначено й перелік узагальнених ключових викликів інтеграції технологій ІІІ у галузь публічного управління на рівні територіальних громад України (не є виключним та може корегуватися з урахуванням особливостей кожної територіальної громади):

1. Ризики нерівномірного доступу територіальних громад до цифрових технологій через різний рівень ресурсів, наслідки впливу війни на їх інфраструктуру.
2. Захист персональних даних для прийняття управлінських рішень у разі масштабного використання технологій ІІІ.
3. Потреба у підготовці кваліфікованих кадрів з інструментами ІІІ, а також підвищення цифрової грамотності та довіри мешканців громади до новацій.
4. Ризик "знецлюдження" органу місцевого самоврядування через автоматизацію та цифровізацію, що може вплинути на рівень довіри до органів місцевого самоврядування.
5. Залежність ОМС у прийнятті рішень від великих світових технологічних платформ.
6. Можливість помилок алгоритмів ІІІ або їх упереджень, що здатні призвести до неправомірних чи несправедливих рішень.
7. Невизначеність у розподілі відповідальності між людьми та системами ІІІ (як системам підтримки прийняття рішень) у разі виникнення проблем або суперечливих ситуацій.

За результатами проведеного дослідження виявлено гостру потребу в додаткових наукових розвідках щодо запровадження та використання технологій ІІІ на шляху до цифровізації публічного управління на місцевому рівні, як то: дослідження соціальних та етичних аспектів застосування ІІІ в публічному управлінні; аналіз механізмів, що забезпечують захист персональних даних та кібербезпеку в процесі використання технологій ІІІ, а також правових аспектів впровадження ІІІ в публічне управління; вивчення впливу запровадження технологій ІІІ на довіру мешканців територіальних громад до органів місцевого самоврядування тощо.

References

1. Berg, J. (2017). Digital democracy. Studies of online political participation. Turku: Painosalama Oy, 287.
2. Dunleavy, P. (2005). New public management is dead-long live digital-era governance. *Journal of public administration research and theory*, 16(3), 467–494. <https://doi.org/10.1093/jopart/mui057>
3. Echevarria, R. (2017). The second coming of blockchain. URL: <https://www.linkedin.com/pulse/second-coming-blockchain-rick-echevarria/>
4. Etscheid, J., von Lucke, J., & Stroh, F. (2020). Künstliche Intelligenz in der öffentlichen Verwaltung. Stuttgart : Digitalakademie@bw, Ministerium für Inneres, Digitalisierung und Migration Baden-Württemberg und Fraunhofer IAO, 72. URL: <https://publica-rest.fraunhofer.de/server/api/core/bitstreams/d3d9f520-1fd4-4516-98d6-a3370c134155/content>.
5. Europa.EU (2023). Commission launches AI innovation package to support Artificial Intelligence startups and SMEs. URL: https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/ip_24_383
6. Europa.EU (2023). Coordinated Plan on Artificial Intelligence. URL: <https://digital-strategy.ec.europa.eu/en/policies/plan-ai>

7. Jan A.G.M. van Dijk (2012). Digital democracy: vision and reality. *Innovation and the public sector*, 19, 49–62. URL: <https://doi.org/10.3233/978-1-61499-137-3-49>
8. Patrick, D. (ed.) (2006). Digital era governance: IT corporations, the state, and E-government. Oxford : Oxford University Press. 289.
9. Pislaru, M. et al. (2024). Citizen-Centric Governance: Enhancing Citizen Engagement through Artificial Intelligence Tools. *Sustainability*, 16(7), 2686. <https://doi.org/10.3390/su16072686>
10. Regulation (EU) 2024/1689 of the European Parliament and of the Council: as of 13 June 2024. URL: <https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2024/1689/oj>
11. Strategie Künstliche Intelligenz der Bundesregierung. *Die Bundesregierung informiert*. URL: <https://www.bundesregierung.de/resour-ce/blob/997532/1550276/3f7d3c41c6e05695741273e78b8039f2/2018-11-15-ki-strategie-data.pdf?>
12. Szabo, N. (1996). Smart contracts: building blocks for digital markets. *TrueValueMetrics... Impact Accounting for the 21st Century*. URL: <https://www.truevaluemetrics.org/DBpdfs/BlockChain/Nick-Szabo-Smart-Contracts-Building-Blocks-for-Digital-Markets-1996-14591.pdf>
13. The Digital (2024). Біла книга з регулювання ІІІ в Україні: бачення Мінцифри. URL: <https://thedigital.gov.ua/storage/uploads/files/page/community/docs/Регулювання%20ІІІ.pdf>
14. The Digital (2024). Дорожня карта з регулювання штучного інтелекту в Україні. URL: https://cms.thedigital.gov.ua/storage/uploads/files/page/community/docs/Дорожня_карта_з_регулювання_ІІІ_в_Україні_compressed.pdf
15. Varshney, A. (2017). Types of blockchain – public, private and permissioned. URL: <https://www.linkedin.com/pulse/types-blockchain-public-private-permissioned-ayush-varshney/>
16. Von Lucke, J. (2016). Deutschland auf dem Weg zum Smart Government. *Verwaltung & Management*, 22(4), 171–186. <https://doi.org/10.5771/0947-9856-2016-4-171>
17. Баранов, О. (2023). Особливості визначення правового статусу робота із штучним інтелектом. *Інформація і право*, 4(47), 40–54. [https://doi.org/10.37750/2616-6798.2023.4\(47\).291581](https://doi.org/10.37750/2616-6798.2023.4(47).291581)
18. Василенко, М. Д., & Шевченко, Т. В. (2021). Застосування штучного інтелекту в публічному управлінні, судочинстві та правоохоронній діяльності: міждисциплінарне дослідження. *Право і суспільство*, 5, 148–154. <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2021.5.20>
19. Верховна Рада України (2017). Про схвалення Концепції розвитку електронного урядування в Україні : Розпорядж. Каб. Міністрів України від 20.09.2017 № 649-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/649-2017-p#Text>
20. Верховна Рада України (2020). Про схвалення Концепції розвитку штучного інтелекту в Україні : Розпорядж. Каб. Міністрів України від 02.12.2020 № 1556-р : станом на 29 груд. 2021 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1556-2020-p#Text>
21. Карпенко, О. та ін. (2020). Цифрове врядування. Київ : Ідея принт, 336. URL: https://elib.nakkkim.edu.ua/bitstream/handle/123456789/4638/Monografia_Tsyfro-ve_vryadyvannya_2020.pdf?
22. Квітка, С. та ін. (2020). Перспективні напрямки цифрової трансформації публічного управління. *Аспекти публічного управління*, 8(4), 129–146. <https://doi.org/10.15421/152087>
23. Піскоха, Н. (2020). Електронні громади у системі електронного урядування. *Аспекти публічного управління*, 8(1), 110–113. URL: <https://doi.org/10.15421/152054>
24. Циганенко, Г. (2024). Впровадження електронного урядування в органах державної влади: кращі практики за кордоном. *Інформація та документ у сучасному науковому дискурсі : Матеріали VIII Всеукр. дистанц. науково-практ. конф., м. Івано-Франківськ, 16 трав. 2024 р. м. Івано-Франківськ, 71–75*. URL: https://nung.edu.ua/sites/default/files/2024-06/Zbirnyk_InfDoc_May%2016_2024_kaf_DID.pdf#page=72
25. Шишацький, А. В., et al. (2023). Штучний інтелект та публічне управління: стратегії та ризики в умовах цифрової глобалізації. *The 2nd International scientific and practical conference "Young scientists and methods of improving modern theories"*, м. Мілан, 26–29 верес. 2023 р. Мілан, 86–95. <https://doi.org/10.46299/ISG.2023.2.2>
26. Яровой, Т. С. (2023). Можливості та ризики використання штучного інтелекту в публічному управлінні. *Economic synergy*, 2(8), 36–47. <https://doi.org/10.53920/ES-2023-2-3>

T. V. Pshenychna

Zaporizhzhia National University, Zaporizhzhia, Ukraine

INTEGRATION OF ARTIFICIAL INTELLIGENCE TECHNOLOGIES INTO PUBLIC ADMINISTRATION AT THE LOCAL LEVEL: NEW HORIZONS AND CHALLENGES

Introduction. The digital transformation of public administration in Ukraine has become an important priority in line with global trends. It unlocks new capabilities to enhance the efficiency and transparency of public authorities and local self-government bodies. Digital transformation in public administration introduces innovative methods for engaging with citizens in delivering administrative service, management decision-making, responding swiftly to emergencies and unusual situations, and modernising local communities and their infrastructure during development, reconstruction, or creation. The integration of artificial intelligence (AI) technologies represents a crucial step in Ukraine's ongoing digitalization of public administration. This requires a systematic and comprehensive approach from the state, based on the national context, using and adapting the best European and global practices. Ukraine has an important mission, since the war poses a threat to slow down the processes of digital transformation and the introduction of innovative technologies in public administration at all levels, as well as to maintain the positive dynamics and further progress in this area.

Implementation of a national strategy that provides for concrete steps to digitalise governance and introduce AI technologies, implement pilot projects, evaluate and analyse their effectiveness, and further scale up successful solutions can be a unique opportunity for domestic public administration to become one of the leaders in digital governance in the international arena. This, in turn, requires, first of all, a theoretical basis and active research. The paper is related to the thesis research of the public administration field on innovative models of local community development.

Materials and Methods. The methodological background of the study was a combination of general scientific and specialised research methods, based on the dialectic of processes taking place within the context of the transformation of public administration from electronic to digital governance and the creation/restoration of a local community, the choice of which is determined by the goal. The following methods were applied: dialectical method (to clarify the essence of the digitalisation process); analytical method (to identify the specifics of the legal framework and existing practices for the implementation of AI technologies); systematisation method (to identify the core components of AI application mechanisms for local self-government bodies and local community residents); forecasting method (to formulate options for scenarios for the use of AI technologies in local self-government); generalisation method (to develop references for priority actions for AI technologies application in public administration at the local level – the level of the territorial community).

The information background of the study includes regulatory acts, materials of scientific conferences, scientific publications on the subject matter of the study, as well as official websites of state authorities and the results of sociological surveys conducted by a marketing data and analytics agency and used by the Ministry of Digital Transformation of Ukraine to form an analytical framework aimed at proposing an approach to the regulation of artificial intelligence technologies in Ukraine.

Analysis of Literary Sources. In recent years, the issue of digital transformation and the integration of innovative technologies, including AI, in various fields has been extensively studied by both domestic and foreign scholars. This indicates that the research rationale is becoming increasingly apparent, including for public administration. Thus, the opportunities and risks of using AI in public administration are considered in the studies of T. Yarovyi; the use of artificial intelligence in public administration in the legal aspect – by M. Vasylenko, V. Boiko; strategies and risks of AI and public administration within the context of digital globalisation – by A. Shyshatskyi, N. Protas and colleagues. The issues of the technological aspect of the digitalisation of public administration are analysed in the studies of several foreign scholars, including: A. Varshney, R. Echevarria, N. Jabot, etc. The emergence and peculiarities of the practical implementation of the concept of digital governance and digital democracy are studied in the works of P. Dunleavy, H. Margetts, S. Bastow and J. Tinkler, E. Bergi, Van Dijk, J. Etscheid, J. von Luque, W. Bauer and colleagues. The latter, in particular, define AI, pointing out that the term 'artificial intelligence' means that these systems are designed to imitate human intelligence, and it is also called an interdisciplinary technology. Ukrainian scientist O. Baranov defines the mission of artificial intelligence as the creation of certain conditions for a significant increase in the efficiency of all social and production activities in society by ensuring the independence of the process of making high-quality (optimal) decisions from the negative influence of the human factor. S. Kvitka and his colleagues detail the areas of digital transformation of public administration, among which the most promising are: development of digital competencies of public servants, digitalisation of local communities, digital transformation of municipal administration, development of digital interaction between government and business, and introduction of digital technologies into the electoral system. At the same time, N. Piskokha notes that the crucial parameters of the process of creating e-communities in Ukraine are determined by the digital transformation of society and the alterations in the organisation of power caused by it. Domestic scholars O. Karpenko, Zh. Denysiuk and others note that the concepts of 'e-government' and 'digital governance' are not identical. O. Karpenko and his colleagues propose to interpret digital governance as motivation, organisation, implementation and supervision of public authorities based on the use of digital algorithms (through the use of digital workplace tools, artificial intelligence technologies, blockchain, cloud services, etc.) for management decision-making. Therefore, the key outcome of digital governance is management decision-making. With the introduction of digitalisation of public administration, the author proposes to transform the role of the manager, who will perform three core functions: defining the management task, selecting and justifying a management decision, and creatively shaping management strategies.

Highlighting previously unsettled parts of the general problem. Despite the analysis of domestic and foreign scholars, there are still numerous aspects of the digital transformation of public administration and the integration of AI technologies that require further research. They should focus on a deeper study of the practical aspects, challenges, and possible solutions for the effective implementation and scaling of these technologies in public administration.

Results. The paper examines current global trends, legislative frameworks for artificial intelligence (AI) implementation in the EU countries, as well as the core aspects of digitalisation and the legislative activities of Ukraine as a candidate country for EU accession in the field of regulation and development of AI technologies.

The paper analyses the key areas of public administration in which AI technologies may be introduced in the future, details the mechanisms of their use and the prospective consequences of AI for local self-government bodies and local community residents.

The paper describes the scenarios for the use of AI technologies in local self-government, taking into account the existing global and domestic trends in the field of digitalisation and automation of public administration, the context in which these processes can be implemented at the level of local communities of Ukraine, as well as the results of the analysis of research papers, existing studies, surveys and forecasts on AI implementation in the field of public administration.

On the basis of recent studies, the readiness of community residents to introduce AI into public administration is considered, identifying the dependence on their place of residence, age, education, etc.

A recommendatory list of priority actions is proposed to create favourable conditions for the use of AI technologies at the local level within the context of rebuilding and creating local communities, taking into account the specifics of the Ukrainian context and global trends in the digitalisation of public administration and the use of AI technologies.

The authors identify a list of key challenges associated with AI implementation into public administration at the level of local communities of Ukraine, and suggest potential directions for further research on the introduction and use of AI technologies on the way to digitalisation of public administration at the local level.

Conclusion. With AI Technologies increasingly becoming part of everyday life, their integration into public administration is inevitable, making a new phase in the sector's digital transformation. Therefore, the authors propose a list of references for creating favourable conditions and priority actions required for AI adoption at the local level within the context of rebuilding and creating local communities, taking into account the specifics of the Ukrainian context and global trends in the digitalisation of public administration and the application of AI technologies:

1. Developing a national legislative framework for AI implementation.
  2. Supporting domestic developers working with AI technologies.
  3. Investing in local technological infrastructure and digital competence of local self-government personnel to meet community needs in the digitalisation process.
  4. Establishing a centralised coordination body at the national level that will ensure unification of procedures, transfer of knowledge to communities (local self-government bodies), and technical support to local self-government bodies.
  5. International cooperation in the field of digitalisation and AI implementation.
  6. Strengthening the research and academic sector to advance AI-related studies in public administration at all levels.
  7. Ensuring data protection by developing clear legal mechanisms to ensure the protection of personal data of local community residents.
  8. Improving digital literacy among local community residents.
  9. Mission of local self-government bodies as a key element in the development/restoration/establishment of a local community.
- Formation of a vision of the end result of AI technology implementation at the local level, with an awareness of the criticality of local self-government bodies in this process.

Taking into account national peculiarities and global digitalisation trends, this study also identified a list of generalised key challenges associated with AI technologies implementation into public administration at the level of local communities in Ukraine (not exhaustive and subject to adjustment to the specifics of each local community):

1. Risks of uneven access of local communities to digital technologies due to different levels of resources and the impact of the war on their infrastructure.
2. Protection of personal data for management decision-making in case of large-scale use of AI technologies.
3. A need to train qualified personnel with AI tools, as well as to increase digital literacy and community trust in innovations.
4. The risk of 'depersonalisation' of local government through automation and digitalisation may affect the level of trust in local government.
5. Dependence of local self-government bodies on large global technology platforms in decision-making.
6. The possibility of AI algorithms making mistakes or biases that could lead to unlawful or unfair decisions.
7. Unclear distribution of responsibility between humans and AI systems (as decision support systems) in the event of issues or controversial situations.

The results of the study revealed an urgent need for further research on the introduction and use of AI technologies on the way to the digitalisation of public administration at the local level, such as studying the social and ethical aspects of AI in public administration; analysis of the mechanisms that ensure the protection of personal data and cybersecurity in the process of using AI technologies, as well as the legal aspects of AI implementation in public administration; studying the impact of the introduction of AI technologies on the trust of local community residents in local self-government bodies, etc.

Keywords: Artificial Intelligence (AI); AI Technologies; Digitalization; Public Administration; Local Self-Government Bodies.